

RIKE KJELLSONS ARVINGE

AV
MALVINA BRAKENHJELM

KAP. VII.

Påföljande dag sov Ulv mycket länge. Och när han slutligen kom med till frukoststället där sammanträdde de med faderna, som även varit lika sen av sig, var det precis, som om ingenting passerat.

Möjligen kunde Margot finna iakttagande blick märka, att under Ulvs glattighet dölde sig en viss nervös oro, och att faderns drag såga slappare ut än vanligt, men i det hela förklarade frukosten som alltid under sampråk om de gamla, vilka nu som alltid hoppade sig över Andreas' död.

Om gårdagen talades däremot inte ett ord. Fabriken talade nästan aldrig om annat än affärer, och alltid affärer! Oftast var han ur humor, när han inte var "livad". Med några glas whisky i huvudet föreföll han både sig och andra drägligare, men med blott litet mera än som han egentligen talade blev han bråkig, högljudd och grålärd för alla världens ting. Ingen kunde då göra honom till viljes.

Strax efter frukosten reste han sig ur häftet. Ännu i bakrus, behövde han blott "helan och halvan" för att börja braka igen, nu rusade han ut i köket för att gråla på kokerskan.

Skulle du inte vilja tala med farbror om den där affären med Svane? Ulv, sade Andreas, som mötte Ulv, i alla närvaro sades farbror verkligen, att Svane skulle få den lilla villan som belönings för sin "trohet i tjänsten", något som helt enkelt är det största misstag, och nu mötte jag Svane i morse, och han kom genast emot mig och frågade, om de fingio flytta dit in strax.

Ulv snurrade sina mustacher med verklig virtuositet och stridde med framför sig.

Han hade helt andra saker i tankarna och tyckte inte alls om att bli driven in i den där eviga labyrinthen av affärstråkigheter, som alltid följde med Andreas.

Jag vill inte alls blanda mig i de där sakerna, sade han blidigen tvärt. Men Ulv, visst skall väl du vara den, som står på din fars och ert hata, sade Margot, som tyst gått bredvid dem.

Du borde dock försöka att inträffa dig till det för din fars affärer, Ulv. Jag skall säga dig, att ingen är närmare än du, och om så, Ulv, dina resor, njolen, och framför allt farbrors sätt att gå till vägen, både med folket och affärerna, gör, att här tror sig senare kommer att inträffa en katastrof. Det kan inte undvikas. Du måste gripa in.

Hur du förtjänat nog nu, så att du kan dra dig själv ur spelet, sade Ulv, utan tanke på vilka följder dessa ord skulle medföra.

Säg det där ordet en gång till, om du vågar, Ulv, sade Andreas med hett ro. Hans händer knöto sig krampaktigt, ådrorna svallade som rep vid tinningarna, och hans ansikte var vitt.

För all del, tag inte så hett vid dig käre vän! Det där kan ju tydas på flera sätt.

Just det! Det kan tydas på flera sätt, och därför skall jag bedja farbror om mitt avsked, sade Berg.

Det kan inte vara din mening, Andreas, sade Margot lugnande.

Det samma säger jag med. Räck mig nu handen, och låt oss inte gruf- fa längre, sade Ulv. I middag skall jag tala med far, om du nödvändigt förordar det, men inte nu.

Vi låta detta bero till vidare, sade Andreas, med bortvänd blick, i det han motvilligt räckte sig hand till Ulv. Men vi träffas sedan, och då skall vi tala ut.

Med en hälsning mot Margot lämnade han dem allena.

Sakta återvände de båda mot huvudbyggnaden, då Ulv hastigt såg på sitt ur. Klockan är ju redan halv tolv!

Vart ska vi gå?

Det minns du väl, hämta Vera för att åka skridsko. Ser du sjön där borta? Havsvisen glänsar så inbjudande i solljuset! Vilken härlig vinterdag!

Mitt på förmiddagen? Är du rakt frän dina sinnen, Ulv? Jag har inte tid, det är så mycket att styra undan med sen i går föresten...

Margot, en sak, han drog henne

na bestä mig... och en till! Och så Margot... tala vi inte mera om några ledsamma ämnen!

— Du förfärr mig, sade hon, ryssande för hans eldiga hänförelse...

— Sedan, ju längre man går... dess större doser behöver man, om man skall kunna överleva den slapphet och den vedervilja och leda för allt i hela livet, som blir följden...

— Min Gud, har du kommit så långt?

— Inte precis, men uppriktigt talat, känner jag en fysisk slapphet och livslösa, innan "Jag fått något i mig".

— Ulv, så förfärrigt!

— Men därför, då jag nu gjort denna bekännelse för dig, då du säger dig ålska mig, Margot, bli då min räddning! Hjälp mig! Fräs mig från undergång.

Han nästan snyftade fram dessa ord, sprunget från djupet av hans själ.

— Ack, det vet du väl, att allt, allt vill jag göra för dig och ditt bästa! Men då måste du lova mig att vara stark, men Ulv, du är ju så svag i allt!

— Det skall bli lättare nu, då jag bekänt allt för dig. O, om du kunde fatta min förtvivlan, när jag börjar förstå, att jag åter vikt för trostelsen, det värsta av allt är, att numera... är det inte blott tjuvning och glömska jag finner i... ett... rus...

— Du kan inte det och dock vet du, hur far nästan ibland tvungit mig att "vara stark". Det är ett farligt ord, skall jag säga... farligt för polkar!

— Du minns nog, hur far behandlade mig, och ett steg, som var det första till mitt förfall, var, då jag den där gången biktade mig för förräddhet...

— Ja, du var kanske inte inne i det, kommer jag ihåg... men det var helt enkelt så, att vi spelat kort, några skolkamrater och jag... och hade även lite punch... ja... inte så litet... han tvekade...

— Nå? — Jag gick och bar på det där hela sommaren... det var visst, när jag var i fjärde klassen. Så tog jag mig till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

— Margot ruskade på huvudet...

— Jo, far sade, att det gjorde väl ingenting, att vi ville vara "karlar" och roa oss... huvudsaken var bara den, att inte rekter skulle få tag i det! Rike Kjellsons som hade alltså råd till både det och lite till ändå...

— O! — Jo, från den stunden släppte jag allt betydligt lös tyglarna... Sällan har jag dock plumsat så djupt, som till att omfatta det för far och mor. Jag talade då även om att förtärligheten, då kom och övertraskade oss på natten... och vad tror du far svarade?

De två furorna

Av P. Albin Nordin

Vi hade just inträtt in av de högsta bergstopparna i landskapet, min vän och jag. Nedom och långt i fjärran gingo bergarnas gröna böljesvall i en sen jundags sol, och skogslandskapets skönhet var rent betasande. Över det hela låg en sådan underlig färgton, att man lätt skulle kunna förledas att tro det vara någonting överklätt — en tavla från drömmarnas värld.

— Vet du — sade jag vänd till min vän — när jag står ansikte mot ansikte med naturens majestät, erfar jag samma känsla som den, vilken i templet driver syndaren till biktolen. Jag känner ett behov att biktas mig. Tror du inte för övrigt, att det hos oss moderna människor finnes så skilt till att bekänna, åtskilligt, som gör, att vi ohjälpligt komma till korta vid en jämförelse med den "gamla goda tiden" (dåens folk till exempel)?

— Tror du inte vi förhåva oss över en hel del, som i själva verket är bara strunt, och som sannerligen inte skul- le tillfredsställa annat än en pyrmé?

— Jo så säkert! — Jag ska säga det ett par ord om den saken, och det kan handa, att det får formen av en bikt. Men först en liten bild. Jag förutsätter att det hos var och en av oss finnes något av förakt för den "gamla goda tiden" — eller — om vi inte direkt föraktade den, så bestä vi gärna ett överläggt leende och kliva upp på våra höga hästar, så snart den gamla goda tiden föres på tal.

Ser du där nere de två furorna? — Du ser dem där gamla vildiga "torrak- ken", som störtat omkull av Alder- domskärlighet och i fallet hakat upp sig i kronan på den unga, friska tallen. En gång för har jag stått på denna plats och sett på de där två träden, men — jag har också sett nå- gönt annat. Jag har tyckt mig just i de där två furorna symboliskt se framställt det som jag i mina bästa stunder önskat finna hos oss nutids- ungdom, nämligen lusten inte bara att riva, utan även att bevara.

De två träden representera var sin tidsålder. Beträkta den gamla jätte- lika "torrakken" där —. Är det inte en väldig gengångare av det storsvik- ta släkte, som i förgångens tid befolkade våra berg? Tänk dig, när den hög- och rak reste sig från bergssluttning, blickande ut över det böljande skogshavet med dess tusende likar —

— Jag ser för min inre blick en väldig kängpöggel från grå be- denhöjd — jag ser människraft och kvinnodöd — — jag ser gammal- dags årlighet, där handels gäld- mer än nutida pappersöverenskom- melser — — jag ser detta och mer därtill i denna förtorkade furu —

— Och den unga tallen? — Ja, i denna ser jag representanten för det unga släkte, som visserligen ärt sig att rika blicken framåt men inte därför glömt att lyfta högt på skolden det som från våra förfäder varit vårt att bevara.

Vidlyftigare var den inte, bilden. Men jag tycker ändå, att vi ha så öndigt mycket att lära av den. Jag menar nu inte, att vi skulle med nå- göt slags konservativ envishet hålla fast vid allt det gamla — nej, visst inte. Det skulle vara ren galenskap. Men jag menar, att det inte skulle skada oss, om vi mera än vad nu är faller tillägnade oss det bästa av den gamla tiden, att vi bevarade och vär- dade det, som inte ens vår "upplysta" tid kan kasta åt sidan såsom varande föråldrat. — Med ett ord — det borde bli en den gamla hederliga bygdekul- turens renässans. Till den uppfatt- ningen har jag kommit. Det finns en massa företeelser i vårt moderna li- dovar, gosse, som inte hålla måttet inför vad man med rätta borde kunna kräva av en civiliserad och upplyst tid.

— Civiliserad och upplyst! — man skulle vilja skatta — hänskratta. — Eller har historien någon tidspek att upprisa, där satsen om "hand i här och kniv på strupe" är så berättigad att tala om som just i vår tid? Nej, det har den inte! Se blott på det eko- nomiska området! Det politiska, på det religiösa —. Och "kulturmän- niskan", — ja, hon är mer upplyst än våra förfäders fäder, men inte mer ci- viliserad! Eller tror du, att det lig- ger så mycket mer av civilisation uti skötseln av en modern kulspruta, uti inriktnad av ett torpedrör i en mo- dern ubåt eller uti nedkastandet av bomber från en modern flygmaskin, än när de första vildjuren i männi- skogstid lärde sig att varan med en avbruten trädgren, en för ånsmått utvald sten eller en flintklod, i den smältande jökelsens morändalar?

Sannerligen, det är inte nog med att människosläktet står och stampar på samma fläck, det har gått tillbaka i mångt och mycket. Och samfundet- vet — är det inte så, att det kan åkila en, om man någon gång kom- mer på den idén att rannsaka sig själv och alla medborringslångarna? Al- lesamma vilja vi synas bättre, än vi i verkligheten äro. Gå vi inte här varena en likt andra sandwichmän, bärande på en mer eller mindre fram- trädande skytt, där vi vitt och brett annonsera vår förtärlighet och våra goda egenskaper i övrigt? Och ändå — när det egna samvetet rannsakar, måste vi medge, att det inte är möj- ligt för oss, om vi vilja vara årliga,

att fariseiskt slå oss för bröstet och manifestera vår överlägsenhet över andra människor.

Kampen på det ekonomiska områ- det är det inte värt att tala om — den är fruktansvärd i sin brutala hän- synslöshet. Och för övrigt — för- värsbegäret — profithungern har väl varit sig lik i alla tider.

Men det politiska intrigspelet och krypskittet är något betecknande för vår tid i så måtto, som det inte nu liksom i gamla tider endast är de övre klasserna i samhället förbehållet att idka det utan numera kommit att omfatta även de bredare folklagren. Hur sannt är det ej, som någon sagt, att politiken korrumpierar? Och detta till stor del därför, att vi i vår tids starkt utpräglade partivill i ofta ha användning för den jesuitiska satsen, att ändamålet helgar medlen.

Vu begå inte alltid en oherdlig handling för att skaffa oss själva för- delar — nej, visst inte — oftast sker det för att gynna partiet och därmed den sakta döda kampen för. Och sedan lugna vi samvets röst, sågande: Det där var ingenting orätt, ty det gjordes ej för personlig vinning.

Det är sådana företeelser i sam- hället, som ge oss anledning — visserligen icke att misströsta om framtiden — men väl att se mer kri- tiskt på oss själva och våra handling- ar, eller med andra ord lära en del av den gamla tidens årlighet, redlig- het och rättfärdighet. Den politiska kampen måste finnas, det är ju ej tu- tal om den saken, men ur densamma måste vi vinnlåga oss att rensa ut alla osunda företeelser, som annars hota att alldeles förgifta vårt sam- hällsliv. Hatt, avundens, småsinnet och de personliga angreppen borde försvinna, de stannade i synnerhet. Vi borde lära oss, att det är saken och inte personen, som skall angripas. Vi genomgå för närvarande en deka- dansperiod, på vilken det snart gäller att göra ett slut.

Min vän hade satt sig ned på berg- hållen och nickade instämmande. Kvällsvinden gick med ett stilla sus genom grannarna därnere, djupt under våra fötter. Det knakade i den gam- la "torrakens" förtorkade kropp, och den unga tallens smärta stam darra- de under tyngden av den börd, han lytte mot den mörkande kvälls- himlen.

Västgöten, som skulle slåss med smålänningen

Gammal saga från Emålden.

Det var en gång i tiden en västgöte, som var mycket fallen för att slåss. Så hade han sport, att smålänningar voro ett styvt folk till att slåss och inte goda att rå på. Därmed så tyck- te västgöten, att dem kunde det passa att prova krafterna med, när det bar till.

I den tanken gick han en vacker dag till en god vän, som han hade på Små- länningen, och frågade honom, om han kände några smålänningar, som kunde vara passliga att slåss med.

"Ja, väl vet jag det", sade den an- dra. "Där borta i hagen står en stor ihållig gammal ek. Gack dit bort och slå i stammen med din stora påk, så kommer det smålänningar ut så må- ga du nå'n sin vill. Men det säger jag dig till, retas bara inte för hårt med dem, för små å' di, men snarastick- na å' di, och hänger ihop som ärtrev gör di".

Men västgöten mente tro på, att han skulle nog reda sig med dem, om de också voro där så fullt som sot. Där- med tog han dristigheten till och gick efter som han blev visad, till dess han kom fram till den ihålliga eken. När han så var väl framkommen, tog han till att damma på med sin stora knöl- påk, så att det dånade och sjöng i eken, och så skrek han allt vad han orkade:

"Hallå, är det några smålänningar därinne, så kom ut, alle man, och låt se vad ni duger till, för här är den kommen, som är i stånd att klia er allihop".

Men nu var det så, att i den ihålliga eken hade en svärm blågetingar tagit sig tillhåll. När de nu hörde, hur det small och skvall i stammen, så flogo de ut hela svärmen och gävo sig på västgöten alla på en gång.

"Sticks inte, era rackar, utan slåss regall", skrek västgöten och ivrade och slog med sin påk. Men det var inte svårt att begripa, hur den leken skulle lyckas. Övermakt är övermakt, vad det så är, och västgöten måtte fäktas här han ville, så var det inte annat möjligt än han fick ge vika till sist. Hur det var, så tog han benen på ryggen och dånade iväg, så att hans rockskört stodo raka efter ho- nom. Och efter kommo blågetingar- na, så att det ven om öronen.

När han så nära på hade sprungit både lever och lunga ur sig, så släp- pte de honom till sist, men då såg han aldrig för racker ut. Lite längre fram kom han till en bäck, som det gick en spång över. Men på spången låg det en tornbagge och kröp och tänkte inte på någon elakhet.

När västgöten kom och ville fram, fick han se tornbaggen. Då stannade han och tittade på honom ett tag och se'n sade han:

"Jasså, du är en smålänning du med. Nyss hade ni gula skinnbyxor allihop, och nu har du fått på dig en blå tröja, men tror du inte jag känner igen dig ändå? Ja, jag kan så gott gå bredvid, jag".

Därmed haande han i bredvid spån- gen och vadade över bäcken, så att

Den ursprungliga och äkta
"BIG BALL"
trasslar ej in sig i bindgarns-kannen

Det speciella omhölje, som utgör det utmärkan- de draget för de välkän- da Harvester-märkena för bindbarn, är av stort värde för er. Det har två uppgifter. Det för- hindrar de inre varven av garnnystan att lösa upp sig och tvinna upp sig under transporten, och det förhindrar av- nystning i kannan. Detta omhölje, som i sig själv är en del av nystanen, repar av sig till nälen

jämmt och säkert, och varje fot av garnet blir använt.

McCormick Deering

International

BINDGARN

"The Big Ball" med det speciella omhöljet, är en av de bästa förbättringar av bindgarn, som Åstadkommit under senaste tiden, och du kan få det endast genom att köpa "The Harvester brands". Du har alltid känt dessa märken för att vara av den bästa kvalite — nu erbjuder de er ännu en fördel, den av att ej behöva göra så många upphåll under arbetet, ej förekommer så mycken avnys- tning, intrassling av garnet och man får mindre massa av löst garn att hantera.

Under nästa säsong kommer alla McCormick-Deering agenter att bli i tillfälle att förse er med dessa Harvester märken med "Big Ball" nystning. Försäkra er om en god tillgång av detta bindgarn, genom att göra arrangemang med er agent nästa gång ni kommer in till staden, att få garnet levererat i tid före skörden börjar.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY
OF CANADA, Ltd.
HAMILTON, ONT.
Se er agent rörande ert behov av McCormick eller International bindgarn.

vattnet yrde om honom. Men med smålänningen ville han aldrig ha nå- got otalt efter den dagen.

Japanska regeringen har riktat en Under mars månad passerade 521 fartyg Panamakanalen. Detta är 90 flera fartyg än under föregående må- nad. Tullavgiften uppgick till 1,827, 000 dollars.

Den musselmanska kongressen i Ti- rano, Albanien, har beslutat att bryta med kalifatet och undertrycka mång- giftet samt även att upphäva förord- ningen att kvinnorna skola bära slöja för ansiktet, då de vistas utomhus. Även beslutades det att bön får hållas i stående ställning.

Skandinavisk Tandläkare.

DR. PHILIP A. ECKMAN

TANDERNAS VÄRD får icke försummas, om ni önskar behålla ert goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller förosmade tänder. — Jag står med er till ert bästa och vill ge er eller alla råd jag kan och vill under söka ert bästa gratis.

Tänder utdrags smärtfritt. OBS.— NY LOKAL. DR. PHILIP A. ECKMAN 204 Sterling Bank Bldg. Huset Portage & Smith, Winnipeg

DR. S. C. PETERSON

SPECIALIST I Hud, Kåne, Urtic- och Venärliga sjukdomar. 401 McARTHUR BLDE. 211 Portage Ave. Kontorstid: 10 f.m.—8 a.m. Telefon: A 4188

DR. BRANDSON

LÄKARE 216 Medical Arts Bldg. Kontorstid från 2 till 4 endast eftermiddagen. Telef. A7067

DR. T. Glen. Hamilton

LÄKARE 510—512 Somerset Bldg., Winnipeg, Man.

DR. M. B. HALLDORSON

SPECIALITET: LUNGS/SJUKDOMAR Kontorstid: 11 till 12 f.m., 9 till 6 a.m.

En sann vän är den, som älskar dig trots dina framgångar.

ÅTER ETT LOCKANDE

NYTT PREMIEANBUD

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN har alltid på bästa sätt och efter bästa förmåga sökt att uppmuntra sina prenu- meranter. Därför ha vi tid efter annan erbjudit värdefulla premier på de mest liberala villkor.

Här är åter ett nytt anbud, som vi hoppas skall bli lika välkommet som de föregående. Den premie, som vi nu be- slutat oss för att utdela, är diktsamlingen

"BRYTNINGSTID"